

[Helle Degn]

Derefter bør fremsættes et forslag, som skal være regeringens udgangspunkt for det videre arbejde.

Jeg kan forstå på statsministeren, at han på nuværende tidspunkt alene er til sinds at opføre sig med offentlige institutioner og deres offentligt udpegede repræsentanter. Det er efter min opfattelse måske en for begrænset kreds alene at henholde sig til, og det er bl.a. på den baggrund, at jeg vil opfordre statsministeren til, at der bliver udarbejdet en redegørelse, som bliver forelagt Folketinget, og at den kommer til at indeholde forskellige forslag til lovinitiativer, henstillinger og instrumenter, man kan tage i anvendelse for at komme nogle skridt videre.

Det er rigtigt, som også flere ordførere har været inde på, at det er en sej affære og en lang proces, vi skal igennem, at skabe lige vilkår for kvinder og mænd. Daglig må vi alle sande, at de gode viljer alene ikke er nok. Det skal også være til fru Kirsten Lee, som jeg tror er enig med mig i, at de gode viljer ikke er nok.

Det er en skræmmeformulering, når man siger, at man bryder sig ikke om kvoter. Vi er nødt til at have forskellige former for regulering, for vi ser, at tiden ikke arbejder af sig selv for ligestilling.

Hidtil har det taget kvinderne 75 år at opnå 56 pladser i Folketinget. Der hersker nærmest apartheid-tilstande i den finansielle sektor, og Socialdemokratiet har altså ikke tålmodighed til at forestille sig, at det skal tage lige så mange eller endnu flere år at nå frem til bestyrelsesbordene i den finansielle sektor. Vi tror nemlig, at meget væsentlige beslutninger om kvinders løn, arbejdsvilkår og sociale forhold bliver truffet ved disse bestyrelsesborde, og derfor ser vi dette som en meget vigtig forudsætning for, at vi kan få sat skub i kvinders lige vilkår i det danske samfund og også i de beslutninger, der bliver truffet ved de omtalte bestyrelsesborde.

Kvinder indbetaler ATP-bidrag; kvinder indbetaler pensionsbidrag; kvinder indbetaler forsikringer. Derfor bør de også have adgang til i samme omfang at disponere over de opsamlede ressourcer. De institutionelle investorer spiller allerede nu en meget central rolle i kapitalformidlingen i det danske samfund, og det vil de også gøre fremover.

Til statsministeren vil jeg gøre en bemærkning om, at det har været en succes med loven om råd, nævn og udvalg. Jeg deler statsministe-

rens opfattelse, dog vil jeg sige, at man lige skal hæfte sig ved de tal, som statsministeren også betjener sig af. Jeg vil også helst være optimist og helst betjene mig af de optimistiske tal, men én ting er, hvad der har bevæget sig på hele området, en anden ting er, når man bare refererer det seneste års nyetableringer. Så er det rigtigt, at tallene er smukke.

Men når vi ser på den samlede dyne af udvalg, nævn og kommissioner, der sidder, kunne Drude Dahlerup faktisk for nogen tid siden citere, at procenterne ikke har bevæget sig meget. Men det ser godt og smukt ud i de sidste år. Lad os glæde os sammen over det, og lad os notere, at det altså har en effekt at lave forskellige former for reguleringer.

Statsministeren bruger argumentet om, at det måske ikke er praktisk i alle aktieselskaber. Jeg køber nu ikke rigtig dette argument med, at det ikke rigtig er praktisk. Jeg mener, det er ret praktisk for kvinder, at de er lige repræsenteret i alle disse institutioner i det danske samfund. Men det er da klart, at jeg også gerne vil sammen med statsministeren og med Folketinget drøfte, hvilke institutioner det er vigtigt for kvinder at prioritere før andre og hvilke aktieselskabstyper, og hvor omfattende vi skal lave denne lovgivning. Det er det, jeg beder om at vi får en redegørelse for og nogle udkast og forslag.

Fru Connie Hedegaard spørger, hvorfor Socialdemokratiet har fremsat forslaget så sent. Til det skal jeg sige, at jeg faktisk har ventet og håbet på lige til det sidste, næsten helt til målstregen, at statsministeren ville tage lovforslaget op af skuffen og bringe det i anvendelse. Vi ved alle sammen, at det ligger der, og det var muligt for statsministeren at udløse det. Derfor synes jeg, jeg har udstrakt tålmodigheden meget langt. Nu var det sidste chance for, at Folketinget sammen med statsministeren beder administrationen om, at vi nu får gjort det arbejde færdigt, sådan at Folketinget i den næste samling kan beskæftige sig med spørgsmålet.

Jeg mener ligesom fru Connie Hedegaard, at tvangsordninger er noget grimt. Derfor bruger jeg med vilje heller ikke ordet tvangsordninger. Al lovgivning må så efter fru Connie Hedegaards opfattelse være tvangsforanstaltninger. Jeg mener, det er fornuftige samfundsmæssige reguleringer og en afvejning af magtforhold, og det synes jeg er vores daglige arbejdsredskab,